

9. Yhdeksäs kanneperuste: Delegoidun asetuksen (EU) 2015/63 luokittelujärjestelmä on ylemmätasoisien oikeussäännön vastainen

Delegoidun asetuksen liitteen I vaiheen 2 mukainen riskiluokittelujärjestelmä johtaa ilmeisen epäoikeudenmukaisiin tuloksiin, ja tämän vuoksi sillä laiminlyödään riskiprofiiliin nojautumista koskevaa velvollisuutta ja loukataan yhdenvertaista kohtelua koskevaa yleistä periaatetta.

(¹) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyihin etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien osalta 21.10.2014 annettu komission delegoitu asetus (EU) 2015/63 (EUVL 2015, L 11, s. 44).

Kanne 6.7.2022 – Max Heinr. Sutor v. SRB

(Asia T-423/22)

(2022/C 359/98)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Kantaja: Max Heinr. Sutor OHG (Hampuri, Saksa) (edustajat: asianajajat A. Glos, M. Rätz, T. Kreft ja H.-U. Klöppel)

Vastaaja: Yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB)

Vaatimukset

Kantaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta

- kumoamaan yhteisen kriisinratkaisuneuvoston 11.4.2022 tekemän päätöksen yhteiseen kriisinratkaisurahastoon vuonna 2022 suoritettavien ennakkollisten vakaumaksujen laskennasta (SRB/ES/2022/18) siltä osin kuin se koskee kantajaa,
- velvoittamaan vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa seuraaviin kanneperusteisiin.

- 1) Ensimmäinen kanneperuste, jonka mukaan delegoidun asetuksen (EU) 2015/63 (¹) 5 artiklan 1 kohdan e alakohtaa on rikottu, koska vastaaja ei jättänyt kantajan hallussa pitämää asiakkaiden omaisuutta pois laskettaessa pankeilta vuonna 2022 perittävää maksua. Delegoidun asetuksen (EU) 2015/63 5 artiklan 1 kohdan e alakohtaa sovelletaan tällaiseen konkurssioikeudellisesti erilliseen asiakkaiden omaisuuteen, koska edellytykset säännöksen selkeässä sanamuodossa täyttyvät.
- 2) Toinen kanneperuste, jonka mukaan asetuksen (EU) N:o 806/2014 (²) 70 artiklan 2 kohdan 2 alakohdan, luettuna yhdessä direktiivin 2014/59/EU (³) 103 artiklan 7 kohdan kanssa, mukaista suhteellisuusperiaatetta on loukattu, koska päätöksessä määrätään huomattavasti suuremmasta pankeilta perittävästä maksusta ainoastaan niiden riskittömien varainhoitoon liittyvien velkojen perusteella, jotka on merkitty kantajan taseeseen. Päätös ei ole asianmukainen eikä tarpeellinen pankeilta perittävää maksua koskevien tavoitteiden saavuttamiseksi, eikä päätöksestä aiheutuvat haitat ole oikeassa suhteessa tavoitteisiin nähden.
- 3) Kolmas kanneperuste, jonka mukaan yhdenvertaisen kohtelun periaatetta on loukattu, koska päätöksessä kohdellaan kantajaa ilman objektiivisia perusteita eri tavalla kuin luottolaitoksia, joiden osalta kansallisissa tilinpäätösstandardeissa ei vaadita varainhoitoon liittyvien velkojen merkitsemistä tai jotka soveltavat IFRS:ää (International Financial Reporting Standards), ja sijoituspalveluyrityksiä, joilla ei samaan aikaan ollut luottolaitoksen toimilupaa ja jotka pitivät hallussaan asiakkaiden omaisuutta.

- 4) Neljäs kanneperuste, jonka mukaan Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 16 artiklaa on rikottu, koska riskittömien varainhoitoon liittyvien velkojen sisällyttäminen määräytymisperusteeseen johtaa siihen, että pankeilta perittävä maksu on vuonna 2022 kantajan osalta huomattavasti suurempi.
- 5) Viides kanneperuste, jonka mukaan SEUT 49 artiklaa, luettuna yhdessä SEUT 54 artiklan kanssa, on rikottu, koska päätöksellä rajoitetaan suhteettomasti kantajan oikeutta harjoittaa vapaasti liiketoimintaa siinä jäsenvaltiossa, jossa sen pääasiallinen toimipaikka sijaitsee, ja päätöksellä syrjitään kantajaa suhteessa muissa jäsenvaltioissa sijaitseviin sijoituspalveluyrityksiin, joilla oli samaan aikaan luottolaitoksen toimilupa.
- 6) Kuudes kanneperuste, jonka mukaan perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohdassa ja 41 artiklan 2 kohdan a alakohdassa määrättyä oikeutta tulla kuulluksi on loukattu, koska vastaajan kantajalle myöntämä ainoastaan 11 työpäivän pituinen kuulemisjakso ei ollut riittävä päätösluonnoksen tarkastamiselle ja lausunnon laatimiselle kuulemisen puitteissa.
- 7) Seitsemäs kanneperuste, jonka mukaan perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 kohtaa ja 41 artiklan 2 kohdan c alakohtaa sekä SEUT 296 artiklan 2 kohtaa on rikottu, koska kantaja ei voi riidanalaisen päätöksen perustelujen perusteella asianmukaisesti tarkistaa rahoitusosuuttaan.
- 8) Kahdeksas kanneperuste, jonka mukaan perusoikeuskirjan 47 artiklan 1 kohdassa määrättyä tehokkaan oikeussuojan periaatetta on loukattu, koska perustelujen puutteellisuuden vuoksi kantajan ei ole mahdollista asianmukaisella tavalla ymmärtää tai riitauttaa päätöksen lainmukaisuutta.
- 9) Yhdeksäs (toissijainen) kanneperuste, jonka mukaan delegoidun asetuksen (EU) 2015/63 14 artiklan 2 kohdan ja 3 artiklan 11 alakohdan, luettuina yhdessä asetuksen 5 artiklan 1 kohdan e alakohdan ja 3 artiklan 2 alakohdan kanssa, mukainen määräytymisperuste on pätemätön tulkittaessa sitä siten, että sijoituspalveluyritysten, jotka ovat myös saaneet luottolaitoksen toimiluvan, varainhoitoon liittyvät velat on otettava huomioon laskettaessa pankeilta perittävää maksua, koska se olisi vastoin direktiivin 2014/59/EU 103 artiklan 7 kohtaa, yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, perusoikeuskirjan 16 artiklaa ja SEUT 49 artiklaa, luettuna yhdessä SEUT 54 artiklan kanssa.

- (¹) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyihin etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien osalta 21.10.2014 annettu komission delegoitu asetus (EU) 2015/63 (EUVL 2015, L 11, s. 44).
- (²) Yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta 15.7.2014 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 806/2014 (EUVL 2014, L 225, s. 1).
- (³) Luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15.5.2014 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU (EUVL 2014, L 173, s. 190).

Kanne 6.7.2022 – Nordea Kiinnitysluottopankki Suomi v. SRB

(Asia T-431/22)

(2022/C 359/99)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Kantaja: Nordea Kiinnitysluottopankki Suomi Oyj (Helsinki, Suomi) (edustajat: asianajajat H. Berger ja M. Weber)

Vastaaja: Yhteinen kriisinratkaisuneuvosto

Vaatimukset

Kantaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta

- kumoamaan 11.4.2022 tehdyn yhteisen kriisinratkaisuneuvoston päätöksen, asiakirja nro SRB/ES/2022/18, liitteet I, II ja III mukaan lukien, siltä osin kuin se koskee kantajan ennakkollista vakaussmaksua ja
- velvoittamaan SRB:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.